

U OVOM BROJU:**NAJPOZNATIJI STIH
U BIBLIJI***Jon Quinn***A GDE JE SO?***Aleksandar Birviš***ČISTA SAVEST***George Hawke***KOLIKO JE DOBRA
BOŽJA VOLJA***Pol Litl***DUHOVNI APETIT***John McLadle***SionT InBox****misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko i
Jelena Dir, Ante Miliša. **Saradnici:**
Janko Bako, Marika Eterović
Mansel i Jelica Makaji.

www.siont.net

Dragi naši čitaoci,

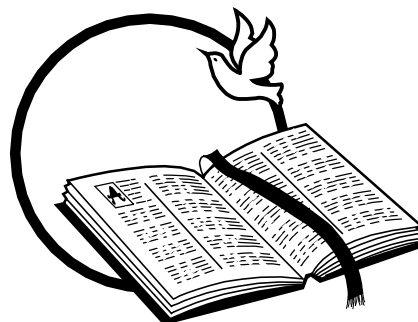
ređa se godina za godinom kako smo sa vama, i
dočekasmo da dođemo do 50 broja magazina
SIONSKA TRUBA.

Zahvalni smo Gospodu da nam "do ovde pomože" (1.
Sam. 7:12) a pouzdajemo se u Njega da će nas i
dalje voditi dokle god On to vidi za potrebno.

Zahvalni smo Njemu za sve vas koji nas čitate, pišete
nam, pomažete nam, hrabrite nas... a još više za sve
one koji nas i ovu službu nose u svojim molitvama -
molite za nas i dalje, neka Gospod Isus vodi celo ovo
delo i oblikuje ga po svom naumu, da bi kroz nas
dosegao i ovakvim elektronskim putem mnoga srca
koja Ga traže i trebaju.

Neka se Gospodnje Ime proslavi, "jer je (sve ovo) od
Njega i kroz Njega i u Njemu (je) sve. Njemu slava
vavek..." (Rim. 11:36)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

NAJPOZNATIJI STIH U BIBLIJI

Jon Quinn

"Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jednorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život." (Jn. 3:16 EČ)

Verujem da je ovo stih sa kojim se čovek barem jednom susretne u svom životu. Možete ga videti na javnim manifestacijama gde se skoro uvek nađe neko ko drži transparent na kome piše "John 3:16" ili da ceo stih pročitate sa nalepnice zalepljene na branik nečijih kola. Za čoveka koji živi u tzv. "hrišćanskoj naciji" veoma lako može biti da je ovo jedini stih iz Biblije kojeg je ikada čuo.

Ovaj stih kazuje veliku istinu u najkraće mogućim crtama. To je Isus i nameravao, ali On nije želeo da se iko tu i zaustavi. Može se reći da se ostatak Novog zaveta nadograđuje na ovoj jednostavnoj Isusovoj poruci. Koje to istine to možemo saznati iz ovog najpoznatijeg stiha od svih stihova?

Veličina Božje ljubavi

"Dok je on (Isus) još govorio, gle, sjajni oblak ih zakloni, i gle, glas iz oblaka govoraše: ovo je moj ljubljani Sin, koji je po mojoj volji; njega slušajte." (Mt. 17:5 EČ).

Otac na nebu je bio veoma zadovoljan svojim ljubljenim Sinom. Isus je sve radio savršeno - uvek po Očevoj volji. Sotona je na svakom Isusovom koraku bivao poražen. Isus je svetu savršeno prikazivao svoga Oca. Dakle, Bog je bio vrlo zadovoljan svojim Sinom - uživao je u Njemu. To je jedan od razloga zbog kojeg će Mu biti toliko teško gledati svoga Sina kako umire na krstu, da bi platio za naše grehe.

Najpoznatiji stih kaže: "Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jednorodnog Sina dao..." Njegov ljubljani Sin je umro da bi smo mi mogli živeti. Svaka kap krvi; svaka modrica; svaki uzdah Gospoda Isusa Hrista na krstu, nam govori o veličini Božje ljubavi prema palom svetu - prema nama. Biblija nam govori o tome kako je neobična tama prekrila Zemlju dok je Isus visio na krstu i vikao: "Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio?" (Mt. 27:46) Premda tada Isus nije primio odgovor od Boga Oca, već je

tama ostajala, a znamo i zašto: Bog nam je želeo otvoriti put spasenja. Ako je Bog sve to prečutao, onda, mora da nas jako mnogo voli. Razumete li veličinu toga?

Opseg Božje ljubavi

"Gospod ne odugovlači obećanje, kao što neki misle da je to odugovlačenje, nego pokazuje svoju strpljivost prema vama jer ne želi da iko propadne, nego da svi dođu do pokajanja." (2. Pet. 3:9 EČ).

Ima li ikoga u celom svetu, prošlom i sadašnjem, za koga bi Bog želeo da bude izgubljen? Ne, nema ni jednoga! Čak i onda kada razmišljamo o najgorim kriminalcima u istoriji; pa ipak, Bog ne želi da iko od njih bude izgubljen. Čak ni oni koji su razapeli Njegovog vlastitog Sina! I sigurno ne želi da propadnu oni koji se možda nisu lepo poneli prema nama ili su nas nekom prilikom uvredili.

"Bog je tako zavoleo svet...", kaže najpoznatiji stih. To je svet grešnika koji su u potrebi, i njih Bog voli. Izraz "svet" odnosi se na celo čovečanstvo. Božja je ljubav velika i odlučna da učini dobro svim ljudima, iako je niko od nas uopšte ne zaslužuje.

No, ništa dobroga sebi ne činimo kada ukazujemo na potrebu sveta za Bogom i Njegovom ljubavlju, a ako mi sami (kao deo tog sveta) to ne razumemo da, mi prvi imamo potrebu za ovim. Jeste li primili - prihvatili Isusa - Božji dar ljubavi?

Lepota Božje ljubavi

"Tada Petar otvori usta i reče: zaista uviđam da Bog ne gleda ko je ko, nego mu je u svakom narodu dobrodošao ko se njega boji i tvori pravdu." (Dela 10:34-35 EČ).

Ljudi su skloni da čine puno nepravednih prosuđivanja o drugim ljudima. Nekada se ove predrasude temelje na izgledu, kao na primer boja kože. U drugim slučajevima temelje se na etničkoj pripadnosti, jeziku, polu ili ekonomskoj situaciji. Ili nas prosto neka osoba podseća na nekog ko nam se ne sviđa, pa zato odlučimo da nam se ni ona neće svideti. Čini se, da je Isus tokom svoje službe, uživao biti uz one koje ljudi nisu voleli, kao na primer carinike ili Samarjane, te ih je u svojim pričama prikazivao herojima.

Naš stih kaže: "Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega..." Nema pristranosti u pozivu Evanđelja (Rim. 1:16) a neće je ni biti kada stigne Sud Božji (Rim. 2:4-11). Stoga je bolje da ne postoje predrasude u našim srcima. Duše su previše važne Bogu. Da, i vaša duša je važna Bogu, znate li to?

Granice Božje ljubavi

"Tada će reći i onima s leve strane: idite od mene, prokleti, u večni oganj pripremljen đavolu i njegovim anđelima." (Mt. 25:41 EĆ).

Božja ljubav se ne sme uzeti zdravo za gotovo. Ne smemo pomisliti da je Božja ljubav toliko "slepo" sveobuhvatna da će automatski svi biti spašeni, ili da će neko ko to ne želi biti automatski spašen. Ne, neće. U gornjem stihu Isus opisuje sud koji će biti izrečen nad onima koji nisu bili ono što su trebali biti. Isus ih ne optužuje da su učinili nešto loše; nego što nisu učinili puno dobrog kada su za to imali prilike - nisu tvorili Božju volju.

Ponovo, naš stih kaže: "Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega..." Boga jasno kaže da namerava spasiti samo vernike!

Ali što je vernik? Grčka reč označava nekoga ko aktivno veruje. To znači nešto više od pukog umnog prihvatanja nečega što je činjenična istina. To znači delovati (živeti) u skladu sa istinom koja se umom razume i verom prihvati. U ovom slučaju, to znači da ćemo svoju veru staviti u Isusa i to tako što ćemo našu volju podložiti Njegovoj, izvršavajući Njegove zapovesti. Vi ne verujete u Isusa sve dotle dok ne počnete raditi ono što On kaže - dok vaša vera ne počne da tvori ono što govori.

Možda bi dobra ilustracija bila u prikazu odnosa lekara i pacijenta. Kada pacijent veruje lekaru? Je li to onda kada se razboli i misli o tome kako će nazvati lekara? Ne! Je li to onda kada odluči da će mu poseta lekaru pomoći? Ne! Da li je to onda kada zakaže posetu? Pa, to je već početak, ali on još uvek nije svoju veru potpuno stavio u lekara. To se ne dogodi sve do onog trenutka dok mu lekar nešto ne prepíše a pacijent sledi uputstva lekara, i time on u stvarnosti stavlja svoju veru u lekarevo znanje. I usput, ako pacijent ne bude sledio uputstva koje mu je lekar dao, on u stvarnosti njemu ne

veruje, bez obzira na to da li ga je posetio ili nije.

Vernik je onaj koga Bog spašava. Oni koji ne veruju u Isusa biće izgubljeni, ne zbog toga što ih Bog ne voli, On ih voli; nego zato što Božja ljubav neće spasiti one koji ne veruju i koji su neposlušni, koji Ga odbacuju (Jn. 3:36; Jev. 5:9; Jev. 11:6). Kakva je vaša vera u Hrista: aktivna ili pasivna?

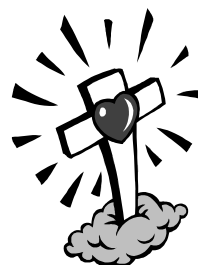
Rezultat Božje ljubavi

"Ovo napisah vama koji verujete u ime Sina Božijeg, da znate - da imate večni život." (1. Jn. 5:13 EĆ).

Zbog Božje ljubavi, naši životi mogu biti dovedeni u potpunu i večnu pobedu. Ova spoznaja sigurno će doneti vernom muškarcu ili ženi sigurnost, mir i osećaj zaštićenosti tu i sada, a da ne govorim o onom danu u budućnosti, kada ćemo videti ono što sada verujemo. Naš stih kaže: "...da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život." Ovo je naša nada. Nemojte nikome dozvoliti da vas ubedi kako to nije vredno žrtve. Naš će život završiti ili u večnoj svesnoj propasti ili u slavnom večnom životu. Činjenica, da alternativa za sve koji su rođeni (određeni) da idu k propasti uopšte i postoji, može se pripisati jedino Božjoj ljubavi.

Bog nam je darovao svoga Sina, tako da nema potrebe da iko propadne, i niko ne bi trebalo, ali mnogi hoće. Ovaj najpoznatiji stih u Bibliji ne govori nam samo kako da budemo spašeni ili kako da živimo verom. On nam govori da je Bog delovao u našu korist i zašto je tako delovao. Zapanjujuće! Tako, nasmešite se, Bog vas voli. Zar to nije izazovno, da mu tu ljubav i uzvratite? ◀

Izvor: Expository Files, 8/2000. Parafrazirano i skraćeno.

A GDE JE SO?

Aleksandar Birviš

"Vi ste so zemlji: ako so obljutavi, čime će se soliti? Ona već neće biti ni za što, osim da se prospe napolje i da je ljudi pogaze." (Matej 5,13)

Nije nam poznato raspoloženje apostola Pavla kad je pisao kako je Trofima ostavio u Militu. Bilo bi bolje da ga je tamo ostavio zdrava, ali nije. Trofim je bio bolestan (2. Tim. 4,20). Da li je taj Trofim onaj isti saradnik koji je sa apostolom Pavlom bio na njegovom trećem misijskom putovanju (Dela 20,4)? Ne znamo. Apostol je bio napadnut i uhapšen zato što su Jerusallimljani posumnjali da je tog Trofima uveo u deo hrama gde je bio zabranjen pristup ljudima koji nisu Jevreji. Možda je to jedna ista ličnost, možda i nije. Ovog puta to i neće biti važno. Značajno je nešto drugo: apostol Pavle, čudotvorac i iscelitelj, nije ozdravio Trofima. Zašto? Zar Trofim nije imao vere? Zar apostol Pavle nije mogao ili nije hteo da ga isceli? Ne verujem ni jedno ni drugo.

Svoj pogled bih radije okrenuo prema Bogu. Obojica, to jest i Pavle i Trofim su bili njegove slugе. Drugim rečima: Gospod je odlučivao i o jednom i o drugom. Po Gospodnjoj volji Trofim je bio potreban u Militu, gradu južno od Efesa. (Milit je mesto u kome se apostol sastao sa starišima iz Efesa, kako nas to izveštava evanđelist Luka u Delima 20,16-38).

Koja je bila Trofimova služba u Militu? Šta je tamo mogao da uradi jedan bolestan čovek? U Svetom pismu ne nalazimo odgovore. Biće da se to nama tako čini na prvi pogled. Jedan odgovor se nameće sam po sebi. Pročitali smo ga u Evanđelju: svaki hrišćanin je dužan da bude so. To u osnovi znači da veran čovek treba da da ukus svetlu oko sebe. Svet je bljutav, treba ga osoliti. So, se naime, kristališe kao pravilna kocka. Međutim, te kocke nisu uvek potpune i neokrnjene, ponekad su slepljene, ponekad razlomljene. To kod soli ne igra ulogu. Važno je da je so slana i da se rastvara bez ostatka, tj. da je čista. Tako je i sa hrišćaninom: telo može biti bolesno, načeto, oštećeno, i siromašno - ali čovek Božiji mora biti duhom, dušom i telom potpuno predan službi Hristovoj i potpuno svet, odn. čist u svemu. (Uostalom, ime Trofim znači "hranjiv". Zdrava hrana i čista hrana je jedina prava

hrana).

Trofim nije bio izuzetak. Apostol Pavle je imao saradnika i saborca Epafrodita koji je jednom bio bolestan gotovo na smrt (Fil. 2,25-30), ali je na zadivljujući način učestvovao u delu Božijem "ne marivši za svoj život". Slično je i sa Timotejem. Šta više, za njega ne čitamo da je ozdravio, nego je neprestano morao da pazi na svoj oboleli želudac (1. Tim. 5,23). Timotej je uživao veliko poverenje kod apostola Pavla. Apostol ga je stoga ostavio u Efesu da se bori protiv naopakih i izopačenih učenja (1. Tim. 1,3-11). Kao što so stavljamo da se hrana ne ukvari tako je i ovaj hrišćanin štiti narod u Efesu da se ljudi ne otruju izvitoperenom duhovnošću lažnih učitelja.

Ako su ljudi oštećenog zdravlja toliko značili i delovali u Carstvu Božijem, onda se mi (poluzdravi i zdravi) moramo zastideti. Apostol piše za sve nas: "Jer je vama darovano za Hrista, ne samo da verujete u Njega, nego i da stradate za Njega" (Fil. 1,29).

Govoriti o soli znači govoriti o žrtvovanju sebe. Gospod Isus je odlučno upoznao svoje učenike. Govorio je kako je opasno ako neko priča da je njegov sledbenik a svojim bezbožnim životom odvraća ljude od Spasitelja i spasenja, te ih dovodi do razočaranja i očaja. Nasuprot takvom izopačavanju stoji nesebično žrtvovanje iskrenih vernika. U vezi sa tim Isus je rekao (Mk. 9,50): "Jer će se svaki ognjem posoliti, i svaka će se žrtva solju posoliti. Dobra je so: ali ako so postane neslana, čime će se soliti? Imajte soli u sebi i mir imajte među sobom."

Prema starozavetnom zakonu o žrtvama (3. Moj. 2,11-13), svaka žrtva je morala da se posoli, jer je to bila so saveza Božijeg - znak da taj savez ne sme da se pokvari, nego valja da traje. Pojava ognja i soli slikovito govori: Hristov sledbenik žrtvuje sebe potpuno i čisto. Potpuno - reč je o potpunoj predanosti i potpunom odsustvu koristoljublja. (Ne služimo mi Gospodu zato što smo dobili raj, nego zato što smo dobili Njega i što je On dobio nas). Čisto - počev od svakodnevnice čistoće (lične, zajedničke i opšte) pa do svetosti i vrhunske nepropadljive duhovnosti.

Unutarnja snaga hrišćanske ličnosti preporuča svet. Ako te snage nema, hrišćanin je isto što i bljutava so. U Spasiteljevo vreme niko nije hteo neslanu so. Niko je neće ni danas. Ona nije ni za šta, pa ni za zimsko posipanje kolovoza.

Hrišćani i hrišćanstvo su potrebni kao so. Ako u njima nema te unutarnje snage, oni gube: nema novih duša, nema prirasta, nema probuđenja.

Dobra je so - ako je slana. Dobra je crkva - ako ima silu u sebi. U čemu je sila jednog Hristovog sledbenika? Sila Hristovog sledbenika je u žrtvovanju sebe i u ličnoj svetosti.

Hrišćanstvo objavljuje žrtvu. Hrišćanin žrtvuje. On se odriče sebičnosti i svih želja koje su usmerene ka veličanju sebe. Dete Božije nije kao dete ovog sveta. Kad počne da stiće svest o sebi, beba ovog sveta misli da se svemir okreće oko nje. Njena shvatanja nisu uobličena niti ona misli mnogo i duboko. Ipak, beba je vešta da majku, bake, strine i tetke, dade i kume budi kad one najsladje spavaju. Ukoliko niko ne pokuša da je dotera u red, utoliko će ona drskije praviti nered. Često joj na taj njen maleni um pada da odbija hranu iako je gladna. Jednom rečju, dete ovog sveta voli da se oko njega okreće svet. Dođe li u međuvremenu druga beba, prva postaje ljubomorna, napadna, često nezgodna i zla. (Slatki naši mali, kako samo znaju da nam zagorčavaju život!).

Novorođeni hrišćanin nije takav. On je, takođe, u mnogo čemu nejak i neuobličen, ali on živi upravo zato što je u njemu umro onaj sebični čovek. U Božijem detetu uzrasta novi čovek, čovek ljubavi, spreman da se žrtvuje i da se posvećuje. Hrišćaninom vlada Gospod. Carstvo Božije nije daleko, Naprotiv, deca Božija ga ostvaruju. Svet nije bljutav - verni mu daju ukus. To nije melodramska i plitkoumna sladunjavost. Jadno je ono hrišćanstvo u kome je "sladčaji Isus", "sweet Spirit" i sl. Šećer je otrov. Setimo se da se uz žrtvu svespalnicu nije smeo prinositi med (bez obzira što je to bila i ostala vrlo zdrava hrana). Uz Hristovu žrtvu ne ide nikakva sladunjavost, nego je obavezna so. Hoćemo li da nam Gospod Isus bude prvosveštenik? Hoćemo li da iskusimo silu Njegove krvi? Onda moramo da budemo so.

Isto ovako treba misliti i u vezi sa Svetim Duhom. On nije tu da nas učini nekom uglednom manjinom: čudotvorcima i bukotvorcima. Njegov je zadatak nešto drugo: proslavljanje Hrista. Gospod Isus govori o Njemu (Jn. 16,13-14).

"A kad dođe On, Duh istine, uvešće vas u svu istinu; jer neće govoriti od sebe, nego će govoriti ono što čuje, i javiće vam ono što dolazi. On će mene proslaviti, jer će od mojega

uzeti i javiće vam."

U dubini ovih reči leži potreba za solju. Sveti Duh objavljuje Hrista. Njim saznajemo celokupnu istinu. Ta istina je poruka o grehu, pokajanju, obraćenju - tj. o slavnom delu spasenja u Gospodu Isusu Hristu. Ko nastoji da živi u saglasnosti sa Svetim Duhom, taj treba da je usmeren ka proslavljanju Hrista. Pomenuto proslavljanje se ne sastoji u uzvicima "Slava Ti, Hriste!", "Hristos je Gospod!" i sl. Spasitelj traži nešto drugo, u skladu sa dobro poznatim rečima (Mt. 7,21-23):

"Neće svaki koji mi govori 'Gospode, Gospode' ući u Carstvo nebesko, nego onaj koji izvršava volju Oca mojega koji je na nebesima. Mnogi će mi reći u onaj dan: 'Gospode, Gospode, nismo li u ime tvoje prorokovali, i tvojim imenom zle duhove izgonili, i tvojim imenom čudesa mnoga činili?' I tada ću im javno kazati: 'Nikad vas nisam znao; idite od mene vi koji činite bezakonje'".

Prorokovanje, izgon zlih duhova, čudesa - nije li to sve delo Duha Svetoga? Jeste, ali samo ako se živi po volji Božijoj. Umesto proročkog nadahnuća, isterivanja đavola i čudesa, Spasitelj zahteva život žrtvovanja i svetosti. Ne treba se tu izgovarati na neki slobodan izbor. Slobodan izbor je: hoću li ići za Hristom ili ne, a ako sam već odlučio da idem za Njim, onda moram da budem dosledan ili ću biti oteran.

Trenutno neću ulaziti u pitanje otpadništva. Ima tu podeljenih mišljenja i - nažalost - potpuno oprečnih. Zadržaću se na onom jezivom određenju našeg Spasitelja: "Ona (so) već neće biti ni za što, osim da se prospe napolje i da je ljudi pogaze". Ove se činjenice ne mogu izbeći: so može postati beskorisna zbog bljutavosti, so će se izbaciti napolje i beskorisna so će se izgaziti. O ovim činjenicama moram da govorim, jer su one sastavni deo Hristove poruke: ako so padne na živu ranu, peći će i boleće. Pošten propovednik mora da saopšti i ovaj deo istine.

Gorko je saznanje da so može da obljutavi i postane beskorisna. Ona je i dalje so, ali je izgubila svoj ukus i nije ni za šta. Hrišćanin koji se ne odrekne sebičnosti prestaje da bude hrišćanin. Spasitelj govori svima (Lk. 9,23): "Ako ko hoće da ide za mnom, neka se odrekne sebe i uzme krst svoj i za mnom ide."

Nema li krsta, nema ni hrišćanina. Nema li hrišćanina, nema ni sile, ni novih obraćenja, ni

žive crkve, ni pravog uticaja na bližnje. So je izgubila ukus i nema razloga da postoji kao so. Hrišćanin koji izgubi požrtvovanost i svetost takođe nema razloga da postoji kao hrišćanin. Zato će biti izbačen. Nije pri tom reč o isključenju iz crkve (iako bi i to trebalo sprovoditi u delo tamo gde je potrebno). Reč je o teškoj kazni koju izriče i sprovodi sam Bog.

Spasitelj govori o gaženju soli. Ne možemo a da to ne primetimo i u životu crkve i u životu pojedinih članova. Gde su danas mnoge maloazijske crkve što su ih osnovali sami apostoli? Kako su nestale? Zašto su u nekim takozvanim hrišćanskim zemljama crkve potpuno prazne? Kako to da se neverovanje najpre zacarilo u zemljama čiji su se predstavnici stalno hvalili svojom izuzetnom vernošću staro-hrišćanskom predanju? Otkuda to da su oni koji su sve druge osuđivali za krivoverje sami tako brzo ostavili svoje hrišćanstvo? Nije li to, u neku ruku, gaženje neslane soli?

Mnogo smo učili istoriju. Pustimo da istorija nečemu nauči nas. Bog drži svoju reč. On ispunjava svoja obećanja. Ispunjava obećanja o blagoslovima, ali ispunjava i obećanja o prokletstvu. Gde ćeš se naći ti? Gde će se naći zajednica vernih? Hoćemo li biti dovoljno nesebični, požrtvovani, poštteni i sveti? Ili ćemo biti sebični, bez sluha za potrebe crkve, za potrebe bližnjih, za potrebe evanđelja?

Soli, o soli apostolska, soli mučenička, soli hrišćanska, gde je tvoj ukus? ◀

Izvor: Iskre 5/1985.

ČISTA SAVEST

George Hawke

- Kako razviti osećaj za ono što je dobro a šta pogrešno?

Savest je kao nadglednik ili alarm koji Bog koristi kako bi nam ukazao na nešto što je zlo ili pogrešno. Svako ima savest, ali kada govorimo o prepoznavanju onoga što je dobro ili loše, različite savesti mogu doći do različitih

zaključaka. Nekad se alarm ne oglasi kada bi trebalo; a ponekad to bude i lažni alarm.

Bog nas je stvorio sa savešću, sa unutrašnjim osećanjem za dobro ili loše. Setite se, Adam i Eva su imali grižu savesti i skrili su se od Boga nakon što su zgrešili. Savest je poput Božjeg zakona koji je zapisan u ljudskom srcu, ona je unutrašnji glas koji nas optužuje kada nismo u pravu; ili nas brani kada smo u pravu (Rim. 2:15). Ako obraćamo pažnju na ova upozorenja imaćemo čistu savest; ako ih zanemarimo imaćemo grižu savesti (1. Tim. 1:5; Jev. 10:22) tj. uznemirenu savest.

Međutim, savest je povezana s našim umom. Ono čime hranimo naš um u pogledu onoga što je dobro ili loše na kraju će uticati na krajnji način zaključivanja naše savesti. Ona je kao računar u smislu da može dati ispravan odgovor samo ako su joj date ispravne informacije. Ako naša savest ispravno deluje onda ćemo biti svesni naših greha kao što su bili i Adam i Eva.

Obzirom da naša savest može ne delovati kada bi trebalo a može i lažno alarmirati, ona nije savršeni vodič onome što je dobro ili zlo. Moramo prihvatiti činjenicu da naša savest može biti u zabludi, biti zavedena, i moramo prepoznati da je Bog krajnji Sudija o tome što je dobro ili loše (1. Kor. 4:4). Biblija govori o tri vrste savesti: loše, iskvarene i čiste.

Loša savest

Obzirom da smo svi zgrešili i nismo dostigli Božji standard, svi bi trebalo da imamo lošu savest s vremena na vreme (Rim. 3:23). Razmislite o ova tri primera iz Biblije. Prvo, kada je Isus pitao one koji su optužili ženu koja je bila uhvaćena u preljubi, je li iko od njih bio "bez greha" (Jn. 8:7), On im je ukazao na njihov vlastiti greh i oni su otišli.

Drugo, nakon što se Petar po treći put odrekao Isusa, on se slomio i plakao jer se prisetio Isusovih reči: "Dok petao dvaput ne zapeva odreći ćeš me se triput." (Mk. 14:72). Imajući lošu savest, on je to priznao, i bio je obnovljen, te ga je nakon toga Gospod silno koristio u ranoj Crkvi.

Treće, nakon što je Juda izdao Isusa, njega je ispunila krivica, vratio je novac koji mu je bio plaćen, i ubio se (Mt. 27:3-5). U svakom ovom slučaju alarm se oglosio upravo kada je trebalo,

i pokazalo se da ljudi mogu različito odgovoriti kada nisu u pravu, na pozitivan ili negativan način. Oni ili pravilno reaguju na alarm ili ga pokušaju izbeći.

Iskvarena savest

Ako uveče navijemo budilnik da nam zvoni, ali ujutru na njega ne obraćamo pažnju, nakon određenog vremena više ga nećemo ni čuti. Na isti način, ako nastavimo ignorisati našu savest, ona nam više neće koristiti. Zbog toga su mnogi ljudi postali neosetljivi prema grehu. Njihova je savest opisana kao ili "otupela savest" ili kao "okaljana" (1. Tim. 4:2; Tit 1:15). Ove dve ilustracije govore o tome kako smo otupeli i okaljani, ili zagađeni i zaraženi. Ovo je jedan od razloga zašto je nekad tako teško evangelizirati, zašto je odrasle osobe tako teško ubediti u vlastitu grešnost.

Čista savest

Biblija kaže da Hristova smrt može promeniti lošu savest u čistu savest (Jev. 9:14). Ova vrsta savesti takođe se naziva dobrom ili čistom savesti. U ovom slučaju, budilnik je navijen i spreman da zazvoni u pravo vreme, i mi ćemo reagovati na njega. Prvi korak do čiste savesti jeste postati hrišćanin, ili dobiti "opranu" savest.

Sveti Duh može koristiti našu savest kako bi nas kroz nju presvedočio o učinjenom grehu (Jn. 16:8). Istina evanđelja unosi svetlost u našu savest i čini da se osetimo krivim zbog greha, a to je prvi stadijum obraćenja. Na primer, kada je Petar govorio na Dan Pedesetnice, ljudi su bili "potreseni u srcu" i pitali su: "što nam je činiti?" Petar je odgovorio: "Obratite se... za oproštenje svojih greha" (Dela 2:37-38). Vernici su očišćeni od loše savesti kako bi mogli služiti živoga Boga (Jev. 9:14; Jev. 10:22).

Spasenje nas oslobađa Božije osude (Rim. 8:1). Ali ako ne održavamo našu savest čistom, to će se pokazati u našem svakodnevnom životu i odraziće se na naše druženje s Bogom i na naš molitveni život. Nećemo moći uživati u Božjem prisustvu ako imamo lošu savest - jednako kao što se ne osećamo udobno u društvu naših roditelja kada imamo lošu savest. Kada imamo lošu savest to će se takođe odraziti na našu veru i ljubav. Kao što je dobra savest povezana s čvrstom verom, loša savest

vodi do slabe vere (1. Tim. 1:5; 1. Tim. 1:19). Kao što je ljubav rezultat dobre savesti, tako ona nestaje kada imamo lošu savest. To takođe može uticati na našu želju za čitanjem Biblije. Kao što loša savest može uticati na gubitak apetita za prirodnom hranom, takođe može umanjiti naš apetit za duhovnom hranom.

Voditi računa o svojoj savesti

Upravo kao što budilnik treba naše održavanje i pravilno nameštanje - da bi ispravno i tačno radio, tako i mi moramo voditi računa o svojoj savesti, da bi i ona mogla ispravno funkcionisati. Ono što moramo raditi kako bi nam savest bila osnažena i podešena jeste priznati greh: "Ako priznajemo svoje grehe... On će nam oprostiti..." (1. Jn. 1:9). On je obećao da će kroz Hristovu smrt "očistiti našu savest od mrtvih dela" (Jev. 9:14). Ali nije dovoljno samo priznati; moramo takođe promeniti i naše ponašanje (Jak. 1:22). Isto tako, moramo prestati raditi ono što ne bi smo trebali raditi. To se zove pokajanje, što znači, da trebamo početi živeti po Božjim uverenjima (Rim. 14:5; Rim. 14:14; Rim. 14:23).

Moramo izvežbati našu savest da bi bila snažna. Za to treba vremena isto tako kao što treba vremena uvežbavati decu za zrele osobe. Oni koji su sazreli izvežbali su svoja čula "da razlikuju dobro od zla" (Jev. 5:14). Savest koja je iskvarena grešnom naravi mora biti transformisana (Rim. 12:2).

Pavle je rekao, "Zato se trudim imati čistu savest svagda pred Bogom i pred ljudima" (Dela 24:16). Ispovedajući se jedni drugima i moleći se jedni za druge, efektivni su načini za međusobno održavanje čiste savesti (Jak. 5:16). Održavati čistu savest u našim brakovima, porodicama i lokalnim crkvama, i s našim komšijama, prijateljima i poslovnim partnerima je vrlo važno.

Što više istine shvatimo o Božjoj volji, to je više naša savest prosvetljena. To ne znači da se neophodno moramo osećati krivima za sve više i više toga, jer ponekada osećamo krivicu i kada to ne bi smo trebali. Setite se lažne uzbune. Pavle se osvrtao na vernike koji su se osećali krivima bez dobrog razloga kao na one koji imaju "slabu" savest (1. Kor. 8:7-8). Na one koji su bili slobodni od lažnog osećanja krivice on se osvrtao kao na one koji imaju "jaku" savest. Oni su bili zreliji, kao đakoni koji "moraju čuvati

otajstvo vere u čistoj savesti" (1. Tim. 3:9). Vrlo je važno biti ispunjen "poznavanjem Božje volje, u svakoj mudrosti i duhovnoj razboritosti" (Kol. 1:9). Mi imamo Bibliju i Svetog Duha koji nas vode prema ovakvoj zrelosti (Jn. 16:13).

Različite savesti

Kako se odnosimo prema drugim vernicima kada njihovo ponašanje nije po našim standardima? Šta radimo kada vidimo vernika da radi stvari za koje mi mislimo da nisu prihvatljive? Na koji način reagujemo kada nas ljudi prisiljavaju prihvatiti njihova ubeđenja?

Biblija pravi razliku između onoga što je bitno i onoga što nije bitno u hrišćanskoj veri. Bitne ili temeljne stvari jesu one o kojima bi se svi vernici morali složiti. Postoje testovi koje Biblija daje kako možemo prepoznati lažne učitelje i lažne ideje o stvarima kao: osoba i delo Hrista; Evanđelje koje glasi: "milošću... kroz veru... a ne kroz dela" (Ef. 2:8-9); i nadahnuće i autoritet Biblije kao Božijeg otkrivenja.

Pored takvih temeljnih istina, postoje mnoge druge stvari u Bibliji koje nisu toliko jasne, i ne mogu se lako razumeti. U takvim slučajevima moramo dozvoliti mogućnost različitih mišljenja. To uključuje "ne osuđivati mišljenja" (Rim. 14:1), gde Biblija dozvoljava da budemo različitih mišljenja. Ovo je prikazano u Rimljanima 14 sa dva primera.

Prvo se odnosi na jedenje mesa: "Jedan naime veruje da sme sve jesti, a onaj koji je slab jede samo povrće" (Rim. 14:2). U vreme kada je poslanica Rimljanima bila napisana, situacija među vernicima paganskog porekla (oni koji nemaju jevrejsko poreklo) bila je dosta interesantna. Mnogi od njih učestvovali su u paganskim verskim obredima koji su uključivali žrtvovanje životinja paganskim bogovima, ili idolopoklonstvo. Životinje koje su bile žrtvovane obično bi bile prodavane na otvorenim pijacama.

Znači za one koji su bili spašeni od ovih običaja postavilo se pitanje bi li oni ili ne, smeli jesti meso koje je bilo žrtvovano ovim idolima. Jedući to meso, jesu li oni imali učešće u paganskim idolopoklonstvima? Ovo je za mnoge bilo teško pitanje. I stoga što nisu želeli učestvovati u prakticiranju idolopoklonstva, mnogi su nejevrejski hrišćani postali vegetarijanci. Samo su se na takav način mogli

zaštiti od jedenja mesa koje je bilo žrtvovano idolima.

Pavle je rekao da je slab vernik jeo samo povrće, a vera jakog vernika dozvoljavala mu je da jede to meso jer je razumeo da idoli kojima je meso bilo ponuđeno nisu uopšte bogovi - nego samo komadi drveta, kamenja ili metala. Stoga, ukoliko su jeli meso sa takvim razumevanjem, oni nisu učestvovali u idolopoklonstvu.

Drugi primer se odnosi na slavljenje određenih dana kao da su sveti: "Jer jedan razlikuje dan od dana; a drugi smatra sve dane jednakim" (Rim. 14:5). Oni koji su bili oslobođeni od jevrejske tradicije držanja Subote i praznika, i bili su skloni preuveličavanju tih običaja. Međutim, drugi koji nisu dolazili iz takvih sredina osećali su da je svaki dan bio Dan Gospodnji, i ni jedan dan nije bio "bolji ili svetiji" od drugoga. To je stvaralo probleme u ranoj crkvi. Kako mogu vernici živeti u zajedništvu a da se ne slažu u svakom detalju? Kako danas da se odnosimo prema ostalim vernicima čije se mišljenje razlikuje od našeg?

Uputstva za zajednički život

Oni stihovi iz Biblije koji nas uče principima kako treba živeti zajedno u harmoniji i ljubavi prema drugim vernicima često zahtevaju umešanost savesti. Jasno je da su oni važni, jer ima bezbroj stihova o tome u Novom zavetu.

Jedan od tih principa jeste da moramo prihvatiti jedni druge: "Slaboga u veri primajte lepo, ali ne osuđujte mišljenja" (Rim. 14:1). Hrišćanin treba prihvatiti druge vernike bez da osuđuje sva mišljenja koja oni imaju. Moramo prihvatiti da imamo različita mišljenja, jer to ne mora značiti različitu veru, nego veru koja je slabija.

Drugi princip je poštovati tuđu savest - bez obzira na to da li je ona mnogo stroža i savesnija ili je tolerantnija i jednostavnija od naše (Rim. 14:3). Drugim rečima, moramo dozvoliti da drugi iskreni vernici koji traže Hristov um donose različite zaključke. I nadalje, to moramo učiniti bez kritika, prezira, ili osude (Rim. 14:10). Ne bi smo smeli omalovažavati druge (Rim. 14:13). Treba odgovoriti ljubavlju a ne kritikom. Setite se, Bog ih je prihvatio i zato moramo i mi. On je taj koji će suditi ove stvari, a ne mi.

Treći je princip ne dozvoliti da savest drugoga pregazi našu (Rim. 14:16), te da mi ne silimo druge da prihvate našu (Rim. 14:22). Možemo podeliti naša mišljenja, ali je vrlo važno dozvoliti drugima da rastu i prihvatiti mogućnost da smo možda mi ti koji grešimo (u zabludi).

Poslenji princip jeste to da moramo biti pažljivi kako naše ponašanje ne bi prouzrokovalo pad drugih i navelo ih na greh jer ne bi živeli po svojoj savesti (Rim. 14:20-21; 1. Kor. 8:13). Nemojte dozvoliti da stvari o kojima raspravljate unište Božije delo. Pavle je rekao, "Ne budite na sablazan ni Jevrejima ni Grcima, ni Crkvi Božjoj, kao što i ja u svemu svima ugađam, ne tražeći svoje koristi, nego korist mnogih, da se spasu" (1. Kor. 10:32-33).

Popraviti alarm!

Budimo kao Pavle i težimo tome da nam savest uvek bude čista i pred Bogom i pred ljudima, tako da se uvek oglasi u pravo zlo vreme i da u dobro vreme ostane tiha.

Ako imamo lošu savest, onda bi trebalo odgovoriti na način kako je to i Petar učinio, on je priznao svoj greh te je njegov odnos sa Bogom bio obnovljen (Mk. 14:67-71; Jn. 21:15). Ukoliko ovo ne učinimo, naš unutrašnji alarm neće biti u stanju prepoznati naš(e) greh(e), pokazivati nam da nam treba pokajanje i sačuvati nas u ispravnom odnosu sa Bogom.

Isto tako, nastojmo postati zreliji uvežbavajući našu savest kako bi postala jaka, kroz bolje poznanje Božje savršene volje. Oni koji su legalisti, imaju savest koja je strožija od Biblije; oni koji su liberalniji imaju savest koja je slobodnija od Biblije. No, u Božjim očima obe su slabe!

Dozvoljavamo li Svetom Duhu da stalno koristi Reč Božju kako bi razvio, izvežbao i osnažio našu savest tako da smo uvek spremni razlikovati dobro od lošeg - te i živeti po tome? ◀

Izvor: G&T, jul/avg. 2000.

KOLIKO JE DOBRA BOŽJA VOLJA

Pol Litl

Kad bi nam Bog dozvoljavao da mu postavimo jedno jedino pitanje, mislim da bi ga većina hrišćana pitala šta je njegova volja za njih. Ovo zato što mir i zadovoljstvo hrišćana zavisi od ostvarenja Božje volje u njima. Ipak, mnogo nam muke zadaje spoznaja Božje volje. Mnogi govore o njoj sasvim površno primenjujući je najčešće tamo gde je nema. Za mnoge je Božja volja kao "vozni red", a to Bog veoma retko tako daje. U većini slučajeva, Božja je volja samo sledeći korak. Ipak, izuzetan je dobitak za svakog hrišćanina, jer znaju da Bog ima specifičan plan za njih: "Mi smo, naime, njegovo delo, u Hristu Isusu stvoreni za dobra dela, koja je Bog unapred pripremio - da u njima živimo." (Ef. 2,10). Bog nam je čak i obećao da će nam otkriti svoju volju: "Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se. Na svim putevima svojim imaj Ga na umu, i On će upravljati staze tvoje." (Pri. 3,5-6).

Dve strane Božje volje

Božja volja ima dve strane. Prva, Bog nam kroz svoju Reč otkriva svoje opšte namere. Druga je specifična za nas i Bog nju mnogo nam ne objašnjava, ne detaljiše. Jesi li već otkrio da je veliki deo njegove volje već predstavljen u njegovoj Reči? To su vidovi njegove volje koji se tiču svakoga hrišćanina. Evo par primera.

Naložio nam je da idemo u svet i propovedamo Radosnu vest. Iz Rimljanima 8,29 znamo da želi da se prilagođavamo njegovom obliku. U Jakovljevoj je poslanici mnogo vidova Božje volje i njih treba čitati i primenjivati na sebe. Svaki će hrišćanin učiniti dobar korak napred ako počne računati s ovim vidovima Božje volje.

Sveto pismo ima i negativne i pozitivne naloge (zapovesti). U Drugoj Korinćanima 6,14 ne dozvoljava nam da vučemo jaram zajedno sa nevernicima (neobraćenima). To bi, među ostalim, značilo da se hrišćanin ne veže za ceo život sa osobom koja nije vernik u Isusa. Tu ne treba moliti za spoznaju Božje volje, jer je ona već poznata i jasna.

Dobro je rečeno da ne treba tražiti Božje vodstvo u onom za šta dobro znamo da nije

dozvoljeno. Ima sasvim jednostavnih pitanja gde je traženje Božje volje sasvim suvišno. Na primer, za izbor jela u restoranu suvišno je pitati Boga, ili od kog materijala nositi odeću. Tu, jednostavno, treba primeniti svoja iskustva, svoja saznanja, svoj razum.

Tu je i druga strana gde nam Božja volja izuzetno potrebna. Bog objašnjava Isaiji: "Ja sam Gospod Bog tvoj koji te učim da bi napredovao, vodim te putem kojim treba da ideš." (Isa. 48,17) Niko neće dobiti nalog: "Studiraj medicinu u _____ i budi lekar u _____ gradu." Ili, "Oženi se Jovankom G." Biblija nam ne daje takve pojedinosti za uređenje života.

Uzmemo li u obzir obe strane Božje volje, onu koju saznajemo iz Biblije, i onu gde nam Bog pokazuje svaki naš sledeći korak, onda posedujemo osnovni plan za naš život. Božji plan nije paket spušten o užetu sa neba, niti se možemo nadati da će nam se takav u budućnosti dati. Božja je volja mnogo više nalik na svitak koji se svakoga dana odvija za poslove toga dana, a ne može se pročitati šta je na planu za sutra. Dakle, Božju volju treba da istražujemo svakoga dana, da ne kažem sata, u svakoj situaciji ili okolnostima. Moguće je planirati za godinu, dve godine, deset godina unapred, ali sve je jedno, i dalje stoji istina da Božju volju moramo tražiti i istraživati celog svog života.

Preduslovi

Ko je shvatio dve strane Božje volje, može se zabaviti preduslovima za njenu spoznaju. Prvi je preduslov: biti Božje dete. Jednom su pitali Isusa lično: *"Šta da činimo... da radimo dela koja Bog želi?"* Isus im odgovara: *"Ovo delo Bog hoće... da verujete u onoga kojeg je poslao."* (Jn. 6,28-29). Pre svega, valja doći Isusu kao Spasitelju i Gospodu u veri predanja. Tako postajemo Božja deca i on nas može voditi kao svoje.

Drugi je preduslov, da smo rešeni da svom snagom svoga bića ispunjavamo njegovu volju tamo gde god nam je ona poznata. Ako nismo poslušni njegovoj volji gde nam je ona poznata, sigurno nećemo nikada doći do drugog stepena poznanja njegove volje.

Mark Tven, američki humorista reče da njega ne zbunjuju nejasna mesta u Bibliji nego poznata. Zna se da je moguće Boga sresti u

molitvi svakoga dana. I zna se, daje to ugodno Bogu, da je to njegova volja. Ako ne ispunjavamo ovu njegovu volju za ovaj dan, kako ćemo spoznati i ispuniti onu "specifičnu" koju Bog ima za nas?

Treći je preduslov da prihvatimo Božju volju iako nam možda nije baš mnogo jasna. Ovo je najveći problem za većinu hrišćana. Iskreno, većina bi se hrišćana rado molila: "Bože. pokaži mi svoju volju a ja ću sam odlučiti šta je od toga razumno i prihvatljivo, a šta nije." Ovo bi se rado primenjivalo i na brak i na životni poziv, i na sve ostale ključne odluke. Ovo pokazuje da nema punog istinskog pouzdanja u Boga. Iskazuje mu se nepoverenje, jer se njegova volja želi nadopuniti, ispraviti, kritikovati. Ko god postupa na ovaj način, on svojim delom govori Bogu: "Hvala ti Bože, ali ja znam bolje šta mi treba, ja bolje znam kako ću postati srećan."

"Nebeski nestaško"

Mnogi vide Boga kao nebeskog nestaška koji se naginje preko nebeskog balkona i među ljudima traži retke srećnike, pa kad ih pronađe naređuje: "Sredi ga!" Ovo je svetogrđe već i kao sama pomisao. Ogromna je istina izrečena u Rimljanima 8,32: "Bog, koji nije poštedeo svog sopstvenog Sina, nego ga je predao za sve nas, kako nam neće s njim i sve drugo darovati?" Kad se ova misao shvati i kad ona obuzme naše biće, mnogo se lakše rešava pitanje Božje volje, jer se spremnije prihvata sve što god dolazi od njega. Dao je svoga Sina, najveće šta je imao, a sve ostalo su samo sitnice u odnosu na ovaj ogromni dar. Osvald Hofman reče: "Misliš da Bog koji je dao odeću, neće dati još i neki končić? Kakva besmislica!"

Zamislite oca kome dolaze ćerka i sin, te mu kažu: "Tata, mnogo te volimo!" a on će im: "Ah, jedva sam čekao da mi to kažete. Dođite ovamo da vas zatvorim bar na tri nedelje u podrum i da živite samo o hlebu i vodi!" Ovako se ne odgovara na ljubav ljubljenih.

Nebeski Otac

Ljubi li Nebeski otac manje nego zemaljski? Božja ljubav prevazilazi bilo kakvu ljubav koju bi ljudi mogli imati. Isus kaže: "Kad, dakle, vi kao zli ljudi umete da dajete dobre darove svojoj deci, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole." (Lk. 11,13)

Božja ljubav nije odbojna. Naprotiv, to je najveća vrednost našega života. Nema većeg dobitka nego biti u središtu Božje ljubavi. U svetlu Božje ljubavi moguće je otkriti zadovoljstvo ispunjenja Božje volje (Lk. 10:25-27). Ovo je jedan od središnjih preduslova.

Niko nema iskrene namere ko kaže: "Bože, učiniću sve šta tražiš od mene, ali..." Mnogo je iskrenije reći: "Bože, stvorio si me, i tebi pripadam. Ljubio si mene, buntovnika, kad ja za tebe uopšte nisam ni mario. Sve što imam, tvoje je. Ne pripadam sebi nego tebi. Kupio si me velikom cenu i zbog toga ti se predajem. Čini sa mnom šta god želiš!" Ko na ovaj način, iskreno pristupa Bogu može reći kao apostol Pavle: "Jer je meni život Hrist!" ◀

Izvor: *Iskre* 1/1984.

DUHOVNI APETIT

John McLadle

Kako pomoći ljudima u vašoj crkvi da se više nasite BOGA? Da imaju konstantnu glad za Bogom i Božjim stvarima?

Lekari kažu da je apetit nešto što nas održava u životu, naše telo na taj način traži hranu da bi dalje funkcionisalo - živelo. Zar sa "duhovnim apetitom" treba da je drukčije (Otk. 3:1)?

Evo nekih "receptata" iz duhovne kuhinje, koji bi svojim mirisima mogli da izazovu PROBUĐENJE povećane gladi za Bogom...

1. Voli Boga celim svojim srcem, dušom, mišlju i snagom. To znači da u prisustvu drugih ljudi, budeš to što jesi, da se ne stidiš Hrista. Pokazuju ljubav prema Bogu ne samo rečima, već i delima, svim ljudima a naročito onima koji su u veri. To je zarazno i drugi će uskoro slediti tvoj primer.

2. Voli druge ljude u sili Božje milosti. To znači: pokaži im veličinu Hrista u Njegovoj ljubavi prema njima, tako što ćeš ih voleti. Ne budi pristrastan, čuvaj se toga, jer to vodi u licemerje i sablazan.

3. Govori im o ljudima koji su bili opčinjeni Božjom lepotom i slavom. Prepričavanje ljudskih istinitih iskustava sa Bogom, uvek podstiče ljude da više traže Boga. Čitaj biografije i svedočanstva velikih Božjih slugu. Skreći pažnju na biografije ljudi u čijem životu centralni položaj ima Bog. Borbe i pobeđe hrišćana koji su upoznali slavu i veličinu Boga, jesu jako podsticajne i primamljive.

4. Moli se za ljude, moli sa ljudima - da njihova srca omekšaju, da postanu nežnija i sposobna i spremna da upijaju Hristovu lepotu. Da im Bog da srca koja su pokajnička, i koja čuju Božji glas. Uči ljude, kako treba da se mole za promenu njihovih sopstvenih srca - tj. uči ih kako treba da se mole zajedno sa psalmistom: "Učini mi, Bože, čisto (sveto) srce, i duh prav (pravedan) ponovi u meni." (Ps. 51,10). Shvati i podeli sa drugima: Bogu je na prvom mestu stalo do toga da naša srca budu drukčija - sveta i čista. Ohrabri ljude da ispovedaju i da se odreknu grehova koji ih uništavaju, usled kojih se osećaju kao nepravednici, i koji bojkotuju svoj duhovni rast i okreću leđa naklonosti Božjoj.

5. Budi uzor ljudima u čitanju Biblije. Pokaži im da duboko razmišljaš i analiziraš Reč Božju. Većina ljudi ne zna: kako razumeti, kako koristiti Reč, frazu ili rečenicu iz Biblije; kako je naučiti napamet a zatim iznova i iznova analizirati (Is. N. 1:8), posmatrati je sa različitih strana, pokušati odgovoriti na pitanja koja se sama postavljaju, izvedene zaključke primeniti u svome životu, razmišljati o analogijama. Upravo usred ovakvih analiziranja dešava se da odjednom sok iz "voća blagoslova" počne da curi i puni prazne čaše unutar duše.

6. Pokaži ljudima kako mogu pronaći i za sebe usvojiti konkretna i specifična Božja obećanja. Kada Pavle govori u poslanici Rimljanima 15,13: "A Bog nade da ispuni vas svake radosti i mira u veri...", pokazuje da radost i mir nastaju tek kada verujemo Božjim dragocenim i velikim obećanjima. Ljudima je potrebno više i konkretnijih obećanja koja bi čuvali u svojim srcima i razmišljali o njima po ceo dan. Naravno, da bi ih pronašli za sebe, moraju čitati Bibliju.

7. Pomozi ljudima da se nauče kada treba ugasi televizor. Danas, u današnjoj kulturi ne postoji boljeg ubice ljudskog duha od televizije. Čak i takozvani "kvalitetan program" je u velikoj meri banalan, i na niskom nivou, i jako daleko

od toga da u nama podstakne bogatu i duboku sposobnost za radošću sa Bogom, ustvari, on je ubija. Kada u sve to dodamo još i veliku gomilu sugestivnih reklama, koje su zastupljene na svim TV kanalima, uopšte nije čudno što je veliki broj hrišćana, koji ispovedaju svoju veru u Hrista, duhovno nesposobni da prežive visoke misli i duboke emocije - postali su ravnodušni, tj. "mlaki".

8. Uči ljude da usmere svoju radost na male, sitne i svakodnevne stvari i da se nauče zahvalnosti, jer je Bog veran i brižan i u njima. I čoveka, koji na prvi pogled uopšte nema radosti, mogu neke stvari učiniti srećnim. To može da bude njegova porodica. To može biti pogled na zvezdano nebo. To može da bude i pećanje, planinarenje, šetnja po šumi, itd. Pomozi ljudima da naprave iskorak - da iskoriste ovaj predivni temelj koji imaju u svojim dušama, a koji se zove "radost" i pokušaj da je preseliš iz prirodnog u natprirodno, kroz delo vere u Boga, onog, koji je stvorio porodicu, zvezdano nebo ili planine. Pomozi im da sagledaju, da sve lepote koje ih u ovom životu čine ushićenim, i koje bude raskoš u njihovim srcima, jer sve to su ustvari samo darovi od Boga i odraz njegovog karaktera i njegove dobrote prema nama. Ako su sposobni da se raduju zbog normalnih životnih stvari, onda će i kroz milost Svetoga Duha biti kadri da poseduju ovu radost i u mračnim hodnicima svoga života i tako i tada da poseduju radost u Bogu.

9. Uči ih, da je bol, tuga i progonstvo sastavni deo života jednog hrišćana, da nas Bog kroz to jača, da stradanje nije vredno da se upoređuje sa slavom, koja treba da bude objavljena, da je Bog veran i da ih nikad ne zaboravlja, nikada.

Delovanje prema ovim savetima bi trebalo pomoći ljudima, da njihov "duhovni apetit" ponovo proradi. No, znaj da je najbolje posmatrati svoju sopstvenu dušu, i pronalaziti šta je to u njoj što donosi tebi radost i ljubav prema Bogu i šta je to što tako rado želiš podeliti sa drugim ljudima.

I zapamti! Krajnji ishod svakog povećanog "duhovnog apetita" kod nekog vernika može biti njegovo lično PROBUĐENJE, a na kraju i cele crkve. ◀

Izvor: Preuzeto sa Interneta. Skraćeno i parafrazirano.

misaone refleksije

NA KOGA TI MISLIŠ?

Preuzeto sa Interneta

Jednog je dana Svetac imao priliku popričati s Bogom te Ga upita: "Gospode, bilo bi mi zadovoljstvo znati kako izgledaju Pakao i Raj."

Bog odvede sveca do dvojna vrata. Otvori jedna od vrata i dozvoli mu da pogleda unutra. Na sredini sobe, stajao je veliki okrugli sto. Na sredini stola, nalazila se velika posuda, s jako finom i mirišljavom hranom.

Svetac oseti kako mu naviru sline na usta. Osobe koje su sedele za stolom bile su izrazito mršave, ljubičaste boje i bolesnog izgleda. Izgledali su svi izgladnelo. Imali su kašike s jako dugačkim drškama, koje su bile pričvršćene za njihove ruke. Svi su mogli dohvatiti tanjir s hranom i uzeti malo, no kako je drška kašike bila duža od njihove ruke, nisu mogli staviti hranu u usta. Sveti se čovek stresao na sam pogled njihovog jada i njihovih patnji.

Bog reče: "Upravo si video Pakao!"

Bog i čovek se uputiše prema drugim vratima. Bog otvori druga vrata. Scena koju je čovek ugledao bila je identična prethodnoj. Bio je tu veliki okrugli sto, posuda prepuna fine hrane, koja mu je opet naterala slinu na usta. Osobe za stolom su isto imale kašike dugih dršaka. No ovaj su put, osobe bile dobro nahranjene i srećne te su razgovarale međusobno zadovoljno se smeškajući.

Sveti čovek reče Bogu: "Ne razumem!?"

"Jednostavno je", odgovori Bog, "sve zavisi od jedne veštine. Oni su naučili hraniti jedni druge dok drugi ne misle ni na ništa osim na sebe same."

Kada je Isus umro na krstu, On je mislio upravo na tebe.

NAUČI NAS...

W. Schulze

Gospode, nauči nas razmišljati da moramo umreti,

- da će ono, što nam se ovde čini vredno i skupoceno jednoga dana izgledati bezvredno i beznačajno

- da ćemo ono što ovde stičemo i postizemo ponovo izgubiti

- da u pogledu na svoje imanje postajemo bez imanja

- a u pogledu na silu i moć - postajemo bez snage i bez sile

- da će ovaj život sa svojim sadržajem doći svome kraju, ali da mi time nismo došli svome kraju

- da mi - mada se svega rešili - ipak se tebe ne možemo rešiti

- da ćemo jednoga dana stajati pred tobom i pitanje da li ćemo opstati pred tobom odlučiće se po tome kako sada stojimo pred tobom!

Gospode, nauči nas tako razmišljati da moramo umreti kako bismo stekli mudro srce

- kako ne bismo živeli bez cilja, već u gledanju na cilj

- kako ne bismo živeli bez tebe, već te gledali očima vere

- kako ne bismo radili što se dopada nama i drugim ljudima već ono što vredi pred tvojim očima - kako ne bismo sudili prema sebi, jer ćeš nam ti jednoga dana suditi

- kako bismo shvatili svoje vreme kao mogućnost i da se pripremamo za cilj, za odlazak tebi! Gospode, ako sada ovde stojimo na tvojoj strani, i ti ćeš jednom stajati na našoj strani.

(Prema Psalmu 90,12)

SionT InBox

Zdravo svima,
evo pri kraju ove godine želim da i javno iskažem moja razmišljanja tokom mog druženja

sa vama.

„Vi ste svetlost svijetu. Grad, koji stoji na gori, ne može se skriti.,,

Zahvalna sam Bogu za sve vas koji ste bili poslušni Njegovoj volji i Njegovoj Riječi, zahvalna sam Bogu i za sve one ljude koji su na bilo koji način poslužili i vama i nama... „Jer sam bio gladan, i dali ste mi jesti, žedan, i dali ste mi piti..., Bila sam u situacijama kad sam bila gladna a Bog me je preko vas nasitio uvijek u pravo vrijeme me je ohrabrio i žednu napojio... na mnoge moje molitve mi je odgovarao preko vas...bilo je trenutaka kad je moja vjera za neke situacije u mom životu slabila a za neke čak i nisam imala vjeru ali sam išla dalje sa onom vjerom koju sam osjetila kod vas preko ovih stranica i mogu vam reći bila sam ohrabrena i blagoslovena...Vjerujem da vam ovo mogu reći i u ime braće i sestara iz moje zajednice koji su isto tako dobijali sve ovo preko mene tada ali sad i sami znaju za vas tako da sam zahvalna Gospodu za sve što je činio u našim životima preko vas... Želim da vas Gospod Isus Hrist silno blagoslovi i u narednom periodu i da još mnogi ljudi koji su žedni i gladni dođu do Izvora života preko vas...

„Sve što diše neka hvali Gospoda! Haleluja!.,

- *Bojana*

Smešna strana...

RELIGIJA

Jedan hrišćanski misionar je u svom pohodu kroz džunglu stigao do jednog plemena, koje je praktikovalo kanibalizam. Misionar je pristupio poglavici i zapitao ga: "Da li vi znate išta o pravoj religiji?"

Nakon kraćeg merkanja misionara, poglavica mu odgovori: "Pa, malo smo je uspeli okusiti, onda kada je poslednji misionar bio ovde, i nije bila nešto ukusna..."

BLIŽNJI

Na času nedeljne škole brat i sestra su se potukli. Dok je dečak "gužvao" svoju mlađu i slabiju sestru, uleti učiteljica i razdvoji ih. "Šta vam je? Zar se ne sećate šta smo učili? Priča o dobrom Samarićanu?" Viknu učiteljica. "Bog nam zapoveda da 'ljubimo svoga bližnjeg!'"

Dečak viknu: "Ona nije moj bližnji, ona je moja sestra!"

BOJA GREHA

Učiteljica nedeljne škole se silno trudila kako da deci objasni pojam greha, i da im ukaže na vlastitu grešnost, pa im je postavila pitanje: "Zamislite da su grešni ljudi obojeni u crno, a da su pravedni ljudi obojeni u belo - koje bi boje onda bio ti Marko?"

Posle kraćeg razmišljanja, dečak začuđeno odgovori: "Prugaste?"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>